

РЕШЕНИЕ

№ 143

гр. Раднево, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАДНЕВО в публично заседание на първи декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Асен Цветанов

при участието на секретаря Росица Д. Динева
като разгледа докладваното от Асен Цветанов Гражданско дело №
20225520100454 по описа за 2022 година

Предявени са искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. чл. 128, т. 2 КТ, чл. 224, ал. 1 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Производството е образувано по искова молба на М. Е. А. срещу „Многопрофилна болница за активно лечение - доктор Димитър Чакмаков – Раднево“ ЕООД, с която се предявяват обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. чл. 128, т. 2 КТ, чл. 224, ал. 1 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Ищецът твърди, че е работил при ответника по трудов договор, което било прекратено считано на 13.02.2020 г., за което била издадена заповед № 16/13.02.2020 г. Твърди, че към датата на прекратяване на ТПО не и били платени трудови възнаграждения за месец декември 2019 г. в брутен размер на 1200 лв., месец януари 2020 г. в брутен размер на 1200 лв. и месец февруари 2020 г. в брутен размер на 480 лв. Твърди, че работодателят и дължи обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 61 дни в размер на 6280 лв. Твърди, че за забава в плащанията ответникът дължи мораторно обезщетение в размер на 2134,79 лв. върху главницата от 9160 лева за периода от 14.02.2020 г. до 01.06.2022 г. Твърди, че за посочените суми по реда на чл. 410 ГПК била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 368/2022 г. на РС-Раднево, по което ответникът подал възражение в срока по чл. 414 ГПК. Иска от съда да постанови решение, с което да признае за установено спрямо ответното дружество задължение за трудови възнаграждения за месец декември 2019 г. в брутен размер на 1200 лв., месец януари 2020 г. в брутен размер на 1200 лв. и месец февруари 2020 г. в брутен размер на 480 лв., обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ

за неизползван платен годишен отпуск в размер на 61 дни в брутен размер на 6280 лв., както и мораторно обезщетение в размер на 2134,79 лв. върху главницата от 9160 лева за периода от 14.02.2020 г. до 01.06.2022 г. Претендира разноски. Представя писмена защита.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответника „Многопрофилна болница за активно лечение - доктор Димитър Чакмаков – Раднево“ ЕООД, в който взема становище за неоснователност на исковите. Твърди, че претендираните възнаграждения не се дължат. Твърди, че ищцата била главен счетоводител, като в това си качество е носила отговорност за правилното водене на счетоводната документация. Твърди, че ищцата при изпълнение на служебните си задължения е допускала грубо нарушение на трудовите си задължения, за което е била привлечена в качеството си на обвиняемо лице за извършено длъжностно присвояване в особено големи размери, в условията на продължавано престъпление, и както и за пране на пари, които наказателни производства не били приключили. Твърди, че предпоставка за изплащане на трудовото възнаграждение е добросъвестното изпълнение на трудовите задължения, но ищцата е била недобросъвестна, не се е явявала на работа, не е изпълнявала вменените ѝ задължения, а с бездействието си и неизпълнението на задължението да упражнява контрол върху правилното разходване на средствата е причинила на дружеството значителна имуществена щета. Твърди, че ищцата съставяла неверни документи, не е предоставяла на управителя и едноличния собственик на капитала вярна и обективна информация, заблуждавала е контролните органи за финансовото състояние на болницата, неговите приходи и разходи, не е упражнявала ефективен контрол върху начисляването и плащането на трудовите възнаграждения и осигуровките, като същевременно се е облагодетелствала от начислените ѝ трудови възнаграждения, които не ѝ се полагат. Твърди, че ищцата под формата на трудови договори и граждански договори получавала значителни по размер суми, които не са ѝ се дължали и които надхвърляли значително претендираните трудови възнаграждения и обезщетение. Твърди, че недобросъвестното поведение на ищцата изключва заплащането на какъвто и да било престоиран от нейна страна труд. Твърди, че в предадените и съхранявани в ответното дружество документи нямало документ за прекратяване на трудовия договор с ищцата, поради което обезщетение по чл. 224 КТ не ѝ се дължи. Иска от съда да отхвърли исковите. Алтернативно прави възражение за прихващане на евентуално присъдени на ищцата суми с неправомерно начислени и надвзети от нея суми по трудовото ѝ правоотношение за периода от месец август 2019 г. до месец февруари 2020 г., възлизащи на сума не по-малка от 20 000 лв. Претендира разноски.

Съдът, като прецени събраните доказателства поотделно и в

тяхната съвкупност и с оглед направените доводи и възражения, достигна до следните фактически и правни изводи:

От изисканото заповедно производство ч.гр.д. № 368/2022 г. на РС-Раднево е видно, че е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 206 от 02.06.2022 г. за сумите от 2880 лв. неплатени трудови възнаграждения за месеци декември 2019 г., януари 2020 г., частично за февруари 2020 г. и обезщетение по чл. 224 КТ в размер на 6280 лв., ведно със законната лихва от 01.06.2022 г., както и сумата от 2134,79 лв. мораторно обезщетение за периода от 14.02.2020 г. до 01.06.2022 г. Постъпило е в срока по чл. 414 ГПК възражение от ответника и са дадени указания на ищеца да предяви иск по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК за вземането, което претендира, съответно ищецът е сторил това в едномесечния срок, поради което исквете се явяват допустими и следва да се разгледат по същество.

С протоколно определение от 06.10.2022 г. съдът е обявил за окончателен доклада по чл. 140 ГПК, с който на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК са обявени за признати и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че ищцата е работила при ответното дружество въз основа на безсрочен трудов договор на длъжност „главен счетоводител”.

С оглед безспорните и ненуждаещи се от доказване факти за основателност на иска с правно основание чл. 128, т. 2 от КТ ищецът следва да докаже, че е полагал труд в през процесния период и размера на трудовото възнаграждение, а ответникът следва да докаже твърдените факти за недобросъвестно упражняване на трудовите задължения от ищцата.

С оглед безспорните и ненуждаещи се от доказване факти за основателност на иска с правно основание чл. 224, ал. 1 от КТ ищецът следва да докаже, че трудовия договор с ответника е прекратен и че към датата на прекратяването на трудовия договор има непогасен по давност неизползван платен годишен отпуск за претендираните 61 дни, както и размера на среднодневното брутно трудово възнаграждение към датата на прекратяване на трудовия договор.

Ответното дружество следва да докаже насрещните си възражения, в това число и възражението си за прихващане с недължимо платени суми по трудовия договор в периода от месец август 2019 г. до месец февруари 2020 г., възлизащи на сума не по-малка от 20 000 лв., чието правно основание е чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД.

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ:

Както се посочи не е спорно по делото, че ищцата е работила по безсрочен трудов договор при ответното дружество на длъжност главен счетоводител за процесния период, за който се претендират вземания за

трудова възнаграждение.

По делото е прието като писмено доказателство заповед № 16 от 13.02.2020 г. /л.34/, неоспорена от страните, с която е прекратено трудовото правоотношение с ищцата едностранно от ищцата на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ поради неплатени трудови възнаграждения, считано от 13.02.2020 г. В цитираната заповед е посочено да се изплати на ищцата обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ за неизползван платен годишен отпуск в размер на 61 дни. Заповедта е връчена на ищцата на същата дата 13.02.2020 г. срещу подпис.

По делото не беше представен трудов договор или други писмени доказателства, установяващи размера на трудовото възнаграждение на ищцата, уговорено в трудовия договор.

От приетото заключение на СИЕ е видно, че във фиша за работна заплата на ищцата за месец декември 2019 г. за отработени 19 дни било начислено основно трудово възнаграждение в размер на 1110 лв., допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит в размер на 115,44 лв., или общо БТВ в размер на 1225,44 лв., като след удържки нетното трудово възнаграждение възлиза в размер на 950,92 лв., което не било изплатено на ищцата към момента. Съответно за месец януари 2020 г. за отработени 22 дни във фиша за работна заплата било начислено основно трудово възнаграждение в размер на 1110 лв., допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит в размер на 115,44 лв., или общо БТВ в размер на 1225,44 лв., като след удържки нетното трудово възнаграждение възлиза в размер на 950,92 лв., което не било изплатено на ищцата към момента. И за месец февруари 2020 г. за отработени 8 дни във фиша за работна заплата било начислено основно трудово възнаграждение в размер на 440 лв., допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит в размер на 42,62 лв., или общо БТВ в размер на 486,62 лв., като след удържки нетното трудово възнаграждение възлиза в размер на 377,60 лв., което не било изплатено на ищцата към момента.

От всичко изложено е видно, че за процесния период, за който се претендират трудови възнаграждения – месеци декември 2019 г., януари 2020 г., февруари 2020 г., ищцата е имала действителен безсрочен трудов договор, въз основа на който ищцата е изпълнявала длъжност „главен счетоводител“ при основно трудово възнаграждение от 1110 лв.

Съгласно чл. 8, ал. 1 КТ трудовите права и задължения се осъществяват добросъвестно съобразно изискванията на законите. Разпоредбата на чл. 8, ал. 2 КТ въвежда оборима презумпция за добросъвестност при осъществяване на трудовите права и задължения, което се предполага до установяване на противното. От събраните в хода на настоящото производство доказателства /писмени и гласни/ се установи, че ищцата действително е осъществявала

дейности по възложената □ длъжност „главен счетоводител“, но цялата □ трудова дейност през процесния период е била насочена към лично финансово облагодетелстване в нарушение на добрите нрави чрез създаване на неистински документи, но не и към добросъвестно осъществяване на възложените трудови функции. Тоест налице е установено недобросъвестно поведение на ищцата по смисъла на гражданския закон.

За да достигне до тези изводи съдът кредитира изцяло показанията на св. М. У.-К. и св. М. Т., първата работила в ответното дружество за процесния период като управител, а втората работила на длъжност „главен счетоводител“ преди ищцата да заеме длъжността до дата 16.06.2016 г. и повторно започнала малко след напускането на ищцата на 19.02.2020 г. и до 30.09.2021 г. От показанията на св. М. Т. се установява, че когато е встъпила повторно длъжността „главен счетоводител“ тя установила, че финансовото състояние на болницата било много лошо /това обстоятелство стана и публично достояние в общината, последвало от продажба на болницата на частно правен субект за нейното стабилизиране на по-късен етап/. Св. Т. посочва, че финансовото състояние било крайно зле, имало много задължения, загубата била увеличена много и финансовият резултат за 2019 г. бил отрицателен, документацията била в ужасно състояние и в насипно състояние, имало множество неосчетоводени документи от месец юли 2019 г., от месец август 2019 г., които е следвало да се осчетоводяват ежемесечно, но това не било сторено. Св. Т. посочва, че имало хаос в документите в ТРЗ и в счетоводството, като в счетоводството дори липсвали документи, а задължение на главния счетоводител е било да организира счетоводството и да следи за документацията. Това задължение главният счетоводител има съгласно правилата на ЗСч. и ЗДДС, като има задължение и за съхранение на документите в един обозримо дълъг период от време /чл. 12 ЗСч./. Св. Т. посочва, че при приключване на счетоводната 2019 г., периода на заемане от ищцата на длъжността главен счетоводител, имали големи трудности, тъй като има много неосчетоводени документи, документите били насипни и било невъзможно да се проверят тези документи, поради което за спазване на сроковете ползвали само счетоводни регистри. Св. Т. посочва, че констатирала през 2019 г. ищцата да е получавала ДМС в изключително големи размери, от по 5000 лв, 6000 лв., което дори квалифицира като „абсурд“, тъй като болницата била на загуба. По делото са приети като писмени доказателства заповеди за изплащане на ДМС за месец септември 2019 г. и списък с поименния размер на всеки служител /л.45-46/, за месец октомври 2019 г. и списък с поименния размер на всеки служител /л.47-48/, за месец ноември 2019 г. и списък с поименния размер на всеки служител /л.49-50/, както и за месец юли 2019 г. и списък с поименния размер на всеки служител /л.51-52/. От тези писмени доказателства се установява, че на

ищцата било определено ДМС за месец юли 2019 г. в размер на 5000 лв., за месец септември 2019 г. в размер на 2000 лв., за месец октомври 2019 г. в размер на 2000 лв., за месец ноември 2019 г. в размер на 2500 лв. От заключението на СИЕ е видно, че на ищцата пък за месец август 2019 г. било начислено и платено ДМС в размер на 4500 лв.

От разпита на св. М. У.-К. се установява, че започнала в началото на 2020 г. да се усъмнява в работата на ищцата, тъй като липсвали някакви пари и искала от ищцата щатни разписания, а ищцата ѝ давала в рамките на няколко дни едни и същи щатни разписания с различно съдържание, поради което св. У.-К. отишла в НОИ да направи справка и да разбере какво се случва, а накрая била втрещена от установяване на получаваните от ищцата и от служителя ТРЗ суми. Св. У.-К. посочва, че отишла и попитала ищцата и служителката ТРЗ защо са определяли и плащали такива суми, при което те ѝ отговорили, че „те така се били оценили, а тя нищо не разбирала от счетоводство“, след което си написали молбите за напускане с причина „неизплатени заплати“ и съответно напуснали. Всички писмени доказателства /приложените заповеди за ДМС и поименните списъци с размера на ДМС за всеки служител, заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение с ищцата/ отговарят напълно на изложените факти в гласните доказателства на св. У.-К. и св. М. Т.. Св. У.-К. посочва, че даваната ѝ от ищцата счетоводна информация била същата като даваната в общината, но после се установило, че тази информация била изготвяната от ищцата с неверни данни. Св. У.-К. посочва, че не била разрешавала изплащане на ДМС за 2019 г. на ищцата като главен счетоводител, дори им била казала никакви дмс-та да не се раздават, тъй като не изпълнили лимита и нямали пари. Св. У.-К. като установила както била правила ищцата веднага отишла и подала сигнал в прокуратурата. Св. У.-К. посочва, че подписвала празни заповеди за ДМС за медицинския персонал, без посочена сума, тъй като такъв бил редът и тъй като дейностите се отчитали в последващ месец, като тези ДМС не били за администрацията и „сто пъти“ казала на ищцата, че за администрацията ДМС нямало да се дава, но въпреки това ищцата и служителката ТРЗ, която изготвяла заповедите, в разрез с нейните нареждания раздавали ежемесечно ДМС и на администрацията, като ѝ отговорили „че така се били оценили сами“.

По ЗСч и ЗДДС ищцата като главен счетоводител е имала задължение да отговаря за счетоводството на ответното дружество, да осчетоводява всички счетоводни документи, което се установи, че тя през 2019 г. въобще не е осъществявала с нужната за това грижа, тъй като имало множество неосчетоводени документи от средата на 2019 г., всички документи били в насипно състояние, бил пълен хаос, което със сигурност противоречи до изключителност със стандартите за водене на счетоводство. Отделно от това е

видно, че ищцата самоволно и в разрез с нарежданията на работодателя се е разпореждала с паричните средства в дружеството, без знанието на управителя на болницата, като си е определяла и начислявала ежемесечно ДМС в изключително големи размери, значително надвишаващи нейното основно трудово възнаграждение, а е видно, че и значително, дори многократно надвишаващо ДМС на останалите служители на болницата, в пълен разрез с всички правила и норми на трудовото законодателство. Това съставяне на документите според събраните писмени и гласни доказателства се установява да е престъпно съставяне на документи, в случая от страна на служителя ТРЗ, който е съставял документите, но това е било невъзможно да се осъществи без знанието на ищцата като главен счетоводител. Нейното знание за това се установява от гласните доказателства, особено от отговора на ищцата към св. У.-К., че „така се била оценила сама“. Св. М. Т. посочва, че финансовото състояние на болницата през 2019 г. изключвало получаването на ДМС, защото според правилата за работната заплата през 2019 г. ДМС се полага когато приходите по здравна каса, основните приходи на лечебното заведение са повече от фонд работна заплата /виж тези правила на л.41-44/. Тези правила, утвърдени и действащи от 01.01.2019 г., са приети като писмени доказателства по делото /л.41-44/, като същите са в унисон с посоченото от св. Т., че ДМС се дължи при определени условия /виж чл. 21а и чл. 21д/. Съответно се установи, че ищцата е целяла начисляване на ДМС и допълнителни възнаграждения за нея, което е карало да пренебрегва правилата и методиката за възнаграждения /л.35.37/, водена единствено от користни цели.

От това следва извод, че ищцата е работила в пълен разрез с всички правила и закони в дейността като главен счетоводител, създавала е изключителен хаос от дейността си като главен счетоводител в ответното дружество, не е осчетоводявала документи, водила ги е в насипно състояние в разрез с чл. 12 ЗСч. Не е водила актуални щатни разписания, като двукратно е давала на управителката д-р М. У. различни такива с различни данни в тях, което я е усъмнило и принудило да направи проверка в НОИ, по който начин е разбрала за всички съставени документи без нейно знание и съгласие. От друга страна се отчете и арогантното поведение на ищцата към управителката д-р М. У. когато я е попитала „как така, как така си определихте тези заплати“, на което ищцата и отвърнала „така сме се оценили“ и след което подала молба за напускане. Последното навежда на извод за изключително арогантна недобросъвестност от страна на ищцата при осъществяване на трудовите □ функции. И за такава недобросъвестност в случая, че тя изключва изцяло заплащането на трудово възнаграждение, основно и допълнително, за какъвто и да било престоиран от страна на ищцата труд през процесния период. Съдът намира, че на ищцата не се дължат възнаграждения

за престиран труд, защото качеството на извършената от нея работа е в пълен разрез с изискванията по закон за качество на работата /посочени по-горе за оценка на работата/, но това е резултат от проявената недобросъвестност от ищцата при изпълнение на работата ѝ като главен счетоводител.

По-горе се посочи какво е било последното валидно уговорено основно трудово възнаграждение на ищцата за двете съвместявани длъжности, но поради всичко изложено пък съдът намира, че с оглед цялостното поведение на ищцата и изключително недобросъвестното такова по повод и във връзка с изпълнение на трудовите ѝ функции, то не и се дължи заплащане на трудово възнаграждение, основно и допълнително, поради което пък е безпредметно установяването какво е начислено на ищцата като трудово възнаграждение и какво е изплатено за процесните месеци. Предвид на това и съдът намира, че ще се отхвърлят исквете на ищцата за заплащане на трудово възнаграждение изцяло.

По иска с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ:

За да възникне правото на обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ следва ищецът да докаже прекратяване на трудовото правоотношение и наличие на неизползван платен годишен отпуск, правото за който не е погасено по давност.

Както се посочи по-горе установи се трудовото правоотношение да е прекратено на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ на 13.02.2020 г.

По принцип недобросъвестното изпълнение на трудовите задължения по смисъла на чл. 8 КТ, в случая изпълнявани от ищцата с цел престъпно получаване на суми за ДМС без разрешението на управителя, изключва получаването от ищцата на всякакви права по трудовото правоотношение. Възражение на ответника в тази насока не е направено в отговора, поради което съдът служебно не би могъл да го приложи, тъй като касае фактически установявания, а не приложение на материалния закон. Ответникът единствено посочва, че не съхранява документ за отпуска на ищцата, поради което иска отхвърляне на иска, но пък такива документи по делото се събраха.

От приетата по делото заповед № 16/13.02.2020 г. /л.34/ е видно, че е посочено от работодателя, че ищцата има към датата на прекратяване на ТПО 61 дни неизползван платен годишен отпуск, за който е посочено да се изплати обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ. Няма по делото доказателства за ползвания от ищцата платен годишен отпуск, какъв месечен размер ѝ се е полагал. Поради това и съдът ще приеме за установено признатото от ответното дружество обстоятелство, че към датата на прекратяване на трудовия договор ищцата има 61 дни неизползван платен годишен отпуск, за които е и

претенцията на ищцата.

Видно от допълнителното заключение на СИЕ, което съдът кредитира като компетентно и безпристрастно, БТВ за месец януари 2020 г. е в размер на 1225,44 лв., като среднодневното брутно трудово възнаграждение е в размер на 55,70 лв., с оглед на което обезщетението по чл. 224, ал. 1 КТ за 61 дни неизползван платен годишен отпуск е в брутен размер от 3397,70 лв., а след удържане на дължим данък от 10% се явява нетен размер от 3057,93 лв.

Поради това иска по чл. 224, ал. 1 КТ е основателен за сумата от 3057,93 лв. и е неоснователен за разликата до претендираните 6280 лв.

Относно мораторното обезщетение:

Според заключението на СИЕ върху сумата от 3057,93 лв. се дължи мораторно обезщетение в размер на 712,66 лв. за периода от 14.02.2020 г. /деня след прекратяване на ТПО с ищцата/ до 01.06.2022 г. /датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК/.

Ищецът претендира мораторно обезщетение в размер на 2134,79 лв. върху главницата от 9160 лв., включваща трудови възнаграждения в размер на 2880 лв. и обезщетение по чл. 224 КТ в размер на 6280 лв. Тъй като се установи, че трудови възнаграждения не се дължат, съответно върху тях не се дължи и мораторно обезщетение като аксесорно такова. Идентично и иска по чл. 224 КТ е неоснователен за разликата над 3057,93 лв. до 6280 лв., съответно не се дължи за разликата над горницата мораторно обезщетение. С оглед на това мораторното обезщетение над 712,66 лв. до претендираните 2134,79 лв. е неоснователно като искова претенция и ще се отхвърли на това основание. Съответно пък е основателен за сумата от 712,66 лв. за периода от 14.02.2020 г. до 01.06.2020 г., но следва да се разгледа направеното от ответника възражение за съдебно прихващане.

По възражението за съдебно прихващане на ответника:

От доказателствата по делото, писмени и заключение на СИЕ, се установи, че на ищцата е начислено в разрез с правилата за определяне на ДМС такова за месец август 2019 г. в размер на 4500 лв., за месец септември 2019 г. в размер на 2000 лв., за месец октомври 2019 г. в размер на 2500 лв., за месец ноември 2019 г. в размер на 2500 лв. Тези суми след съответните удържки за осигуровки и данък като нетна стойност са получени от ищцата чрез превод на заплата по банка. Общият размер на установените начислени на ищцата ДМС за периода от август 2019 г. до ноември 2019 г. са в брутен размер от 11500 лв. По делото не са събрани доказателства за нетния получен размер от ищцата, тъй като вещото лице е посочил получена от ищцата нетна заплата за тези месеци, включваща основно и допълнително трудово възнаграждение и ДМС.

Мотивите за недобросъвестност при изпълнение на трудовите функции на ищцата напълно важат и за период от месец август 2019 г. до месец декември 2019 г., тъй като е видно липсата на осчетоводяване на документи от месеци юли и август 2019 г. /свидетелски показания на св. Т./ и неправомерното начисляване на ДМС за тези месеци от страна на ищцата и съответно получаването им. Тази недобросъвестност е в степен ищцата да е полагала труд не в полза на работодателя, а в лична полза, което изключва също заплащането на трудово възнаграждение за тези месеци. Трудово възнаграждение се дължи при добросъвестно полагане на труд в полза на работодателя, но е и когато полагаш труд в лична полза, при злоупотреба с доверието на работодателя, с цел неправомерно да усвоиш суми на работодателя, с които можеш да се разпореждаш заради заеманата длъжност.

Получените от ищцата нетни размери на суми за трудово възнаграждение и ДМС за периода от месец август 2019 г. до месец ноември 2019 г. възлизат на сумата от 20 026,52 лв. /август 2019 г. – 6158 лв., септември 2019 г. – 4322,84 лв., октомври 2019 г. – 4772,84 лв., ноември 2019 г. – 4772,84 лв./.

Както се посочи по-горе в мотивите за иска за трудово възнаграждение ищцата не е имала право на ДМС за тези месеци и въпреки изричната забрана на управителя на ответното дружество да се начислява на нея сума за ДМС тя си е начислила изключително големи суми, съответно си ги е наредила и получила. Това е противоправно и самоволно начисляване и превеждане по банков път на сумите, съответно противоправно получаване на сумите от ищцата. Не само не е имало основание за начисляването им съобразно правилата за определяне на ДМС, но те са и противоправно начислени и получени от ищцата. Отделно, ищцата с оглед престъпната ѝ дейност като главен счетоводител за този период, посочена по-горе детайлно, и констатираната липса на основание да получи трудово възнаграждение съгласно чл. 8 КТ, не следва да и се дължи и трудово възнаграждение за периода от август 2019 г. насетне. Поради това нормата на чл. 271 КТ е неприложима при така констатираната недобросъвестност от ищцата при изпълнение на трудовите ѝ функции, подчинена единствено на лично облагодетелстване, но не и в интерес на работодателя. При тези съображения ищцата не е имала основание за получи тези суми за трудово възнаграждение и ДМС, съответно ги е получила без основание и дължи тяхното връщане на ищеца на основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД. Тъй като се установи получаване на сума от 20 026,52 лв., значително надвишаваща установените дължими суми по иска по чл. 224 КТ и чл. 86 ЗЗД, то следва да се допусне съдебно прихващане и да се отхвърлят исковете на това основание.

Съгласно постановките на т.2 на ТР № 2/2020 г. на ОСГК на ВКС следва

да се постанови изричен диспозитив за уваженото възражение за съдебно прихващане.

По разноските и дължимата държавна такса:

С оглед отхвърляне на исковете, то на основание чл. 78, ал. 6 ГПК не се дължи държавна такса за производството, тъй като не се дължи такава по искове по КТ.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищцата следва да бъде осъдена да заплати на ответника направените по делото разноски съобразно отхвърлената част от исковете, които разноски се доказаха в размер на 1244 лв. /база платено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 1044 лв. по договор за правна помощ и съдействие от 04.10.2022 г. на л.28 и фактура и платежно нареждане за плащане на възнаграждението по банков път, приложени към списъка по чл. 80 ГПК, платено възнаграждение за СИЕ в размер на 200 лв./. Внесеният депозит за свидетели от 60 лв., не ще се присъждат като разноски на ответника, тъй като не са заплатени и са налични по сметка на съда, като за тях ответникът може да поиска връщане на сумата.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователни, предявените от М. Е. А., ЕГН *****, с адрес гр. Раднево, ул. *****, срещу „Многопрофилна болница за активно лечение Д-р Димитър Чакмаков – Раднево“ ЕООД, вписано в търговския регистър с ЕИК 123545288, с адрес на управление гр. Раднево, ул. „Георги Д.” № 42, искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. чл. 128, т. 2 КТ, чл. 224 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 1200 лв. трудово възнаграждение за месец декември 2019 г., сумата от 1200 лв. трудово възнаграждение за месец януари 2020 г. и сумата от 480 лв. трудово възнаграждение за месец февруари 2020 г., за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за разликата над сумата от 3057,93 лв. до общо претендираните 6280 лв., и за мораторно обезщетение върху главница от 9160 лв. за периода от 14.02.2020 г. до 01.06.2022 г. за разликата над сумата от 712,66 лв. до общо претендираните 2134,79 лв., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 206 от 02.06.2022 г. по ч.гр.д. № 368/2022 г. на РС-Раднево.

ОТХВЪРЛЯ, като погасени чрез съдебно прихващане, предявените от М. Е. А., ЕГН *****, с адрес гр. Раднево, ул. *****, срещу „Многопрофилна болница за активно лечение Д-р Димитър Чакмаков –

Раднево“ ЕООД, вписано в търговския регистър с ЕИК 123545288, с адрес на управление гр. Раднево, ул. „Георги Д.“ № 42, искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. чл. 224 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за сумата от 3057,93 лв. и за мораторно обезщетение върху главница от 3057,93 лв. за периода от 14.02.2020 г. до 01.06.2022 г. за сумата от 712,66 лв., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 206 от 02.06.2022 г. по ч.гр.д. № 368/2022 г. на РС-Раднево, с насрещно установено вземане на „Многопрофилна болница за активно лечение Д-р Димитър Чакмаков – Раднево“ ЕООД, вписано в търговския регистър с ЕИК 123545288, с адрес на управление гр. Раднево, ул. „Георги Д.“ № 42, срещу М. Е. А., ЕГН *****, с адрес гр. Раднево, ул. *****, с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД за получени без основание суми като трудови възнаграждения и за допълнително материално стимулиране за периода от месец август 2019 г. до месец ноември 2019 г. в общ размер на 20 026,52 лв.

ОСЪЖДА М. Е. А., ЕГН *****, с адрес гр. Раднево, ул. *****, да заплати на „Многопрофилна болница за активно лечение Д-р Димитър Чакмаков – Раднево“ ЕООД, вписано в търговския регистър с ЕИК 123545288, с адрес на управление гр. Раднево, ул. „Георги Д.“ № 4, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 1244,00 лв. /хиляда двеста четиридесет и четири лева/ - разноски за производството.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд – Стара Загора в двуседмичен срок от връчването на препис на страните.

Съдия при Районен съд – Раднево: _____